

JOHN VERDON

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Κεφάλαιο 1

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ», είπε ο Ντέιβ Γκάρνεϊ, «αυτή την περιγραφή του μάρτυρα ενός φόνου».

Στεκόταν στο πόντιουμ μιας αίθουσας διδασκαλίας στην Ακαδημία της Πολιτειακής Αστυνομίας, όπου έκανε ένα σεμινάριο με τίτλο «Αξιολόγηση των Καταθέσεων Μαρτύρων». Στη χαμηλή σκηνή πίσω του υπήρχε μια οθόνη προβολής. Στο χέρι του κρατούσε ένα μονοσέλιδο έγγραφο. Κάποιοι δόκιμοι έσκυψαν μπροστά με ζήλο. Όλοι τον παρατηρούσαν.

«Αυτή η επίσημη κατάθεση δόθηκε σε έναν αστυφύλακα συγκοινωνιών* της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης από τη Μαρία Σαντιάγκο, μια εικοσιδυάχρονη βοηθό καθηγητή σε ένα δημόσιο σχολείο του Μπρονξ:

“Βρισκόμουν στη βορινή αποβάθρα του σταθμού του μετρό στην 138η Οδό. Επέστρεφα σπίτι από τη δουλειά, οπότε η ώρα ήταν περίπου τέσσερις. Δεν είχε πολύ κόσμος. Είδα έναν κοκαλιάρη, σκουρόδερ-

* Η Αστυνομία Συγκοινωνιών της Νέας Υόρκης λειτούργησε αυτόνομα από το 1953 έως το 1995, προτού υπαχθεί στο κυρίως Σώμα της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης. Βασικός σκοπός της είναι η προστασία του μετρό της πόλης.

μο έφηβο, ο οποίος προσπαθούσε να το παίξει άνετος. Φορούσε εντελώς αλλοπρόσαλλα ρούχα, σαν και αυτά που φοράνε σήμερα οι νέοι. Κοντά του βρίσκονταν τέσσερις, μεγαλύτεροι σε ηλικία, λευκοί τύποι. Έμοιαζαν με οικοδόμους. Άρχισαν να λοξοκοιτάζουν τον μικρό. Του έριχναν δολοφονικές ματιές. Ένας από αυτούς, ένα ντούκι με ένα μαύρο δερμάτινο μπουφάν κι ένα βρόμικο, μαύρο τζιν παντελόνι, είτε κάτι για τα ρούχα του μικρού. Ο μικρός τού απάντησε. Δεν ξέρω τι ακριβώς, ωστόσο μιλούσε με πορτορικάνικη προφορά, ίδια με τη δική μου. Το ντούκι έβγαλε ξαφνικά ένα όπλο από την τσέπη του μπουφάν του και πυροβόλησε τον μικρό. Ο κόσμος άρχισε να τρέχει, να φωνάζει, επικράτησε πανικός. Έπειτα, ήρθαν οι μπάτσοι”.

»Η πλήρης κατάθεση της δεσποινίδας Σαντιάγκο είναι εκτενέστερη», είπε ο Γκάρνεϊ, παίρνοντας τα μάτια του από το έγγραφο, «αλλά αυτές είναι οι κύριες λεπτομέρειες. Θέλει κανείς να τα ξαναπώ άλλη μια φορά;»

Μια δόκιμη στην μπροστινή σειρά σήκωσε το χέρι της. «Θα μπορούσατε, παρακαλώ;»

Την ξαναδιάβασε. «Μήπως θέλει κανείς να την ακούσει και τρίτη φορά;»

Κανείς δεν είπε κάτι. Πήρε ένα δεύτερο έγγραφο από το πόντιουμ.

«Το επόμενο παράδειγμα προέρχεται επίσης από το Τμήμα Συγκοινωνιών της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης. Και αυτό περιγράφει μια δολοφονία στην αποβάθρα ενός σταθμού. Η κατάθεση δόθηκε από τον Τζον ΜακΙντάιρ, έναν σαρανταπεντάχρονο ιδιοκτήτη βενζινάδικου:

“Ήταν ώρα αιχμής, γινόταν το σώσε, η αποβάθρα ήταν πήχτρα στον κόσμο. Σιχαίνομαι το μετρό, ωστόσο μια στο τόσο αναγκάζομαι να το παίρνω. Είναι άθλιο. Μυρίζει άσχημα. Ο κόσμος φτύνει κάτω. Βλέπω, λοιπόν, ένα παλικάρι που επέστρεφε σπίτι από τη δουλειά. Φαινόταν κουρασμένος και αρκετά στρεσαρισμένος. Στεκόταν, λοιπόν, περιμένοντας το τρένο, δίχως να ενοχλεί κανέναν. Κάτι αλήτες μαύροι, από αυτούς που μοιάζουν με ράπερ, τον παρακολουθούσαν. Σωστά αποβράσματα. Φορούσαν φουσκωτά μπουφάν, κάτι χαζοπάπουτσα με λυμένα τα κορδόνια, καπέλα και κουκούλες από πάνω. Ο αρχηγός της συμμορίας έβαλε στο μάτι τον τύπο που γυρνούσε απ’ τη δουλειά. Το μάτι του έπαιζε, το έβλεπες, έψαχνε για φασαρίες. Αντάλλαξαν λόγια. Ξαφνικά, ο μαύρος βγάζει ένα όπλο, πιάνονται στα χέρια, και τελικά ο μαύρος πυροβολείται από το ίδιο του το όπλο. Σωριάζεται στην πλατφόρμα. Άσχημο θέαμα. Μα πήγαινε γυρεύοντας. Κάρμα το λένε, έτσι δεν είναι; Σίγουρα θα ήταν μαστουρωμένος. Η μεθαμφεταμίνη τούς σαλεύει”.

»Όπως η προηγούμενη κατάθεση, έτσι και αυτή συνοψίζει τα βασικά σημεία. Μήπως θέλει κανείς να την ξανακούσει;» ρώτησε ο Γκάρνεί.

Η ίδια δόκιμη ζήτησε να την ακούσει άλλη μια φορά και ο Γκάρνεί υπάκουσε. Αφού τελείωσε, κοίταξε τριγύρω στην αίθουσα και ρώτησε αν είχε σχηματίσει κανείς μια πρώτη εντύπωση για κάποια από τις δύο καταθέσεις.

Αρχικά, η αίθουσα παρέμεινε σιωπηλή. Έπειτα κάποιος από την τελευταία σειρά είπε: «Ναι, έχω την εντύπωση ότι δεν θα πάω ποτέ στη Νέα Υόρκη».

Ακολούθησαν και άλλα σχόλια από διαφορετικά σημεία της αίθουσας.

Ο Γκάρνεϊ περίμενε. «Άραγε μπορεί κανείς να σκεφτεί γιατί διάλεξα αυτές τις δύο καταθέσεις;»

Εντέλει, ένας ξανθός δόκιμος, με το καθάριο πρόσωπο ενός χωριατόπαιδου, απάντησε. «Για να ανακουφιστούμε που δεν γίναμε αστυφύλακες συγκοινωνιών;»

Ακολούθησαν ηχηρά γέλια.

Ο Γκάρνεϊ περίμενε.

Η δόκιμη στην πρώτη σειρά έγειρε το κεφάλι και τον κοίταξε με μια ιδέα καχυποψίας. «Ελπειδή οι δύο αυτές καταθέσεις προέρχονται από μάρτυρες της ίδιας ανθρωποκτονίας;»

Ο Γκάρνεϊ χαμογέλασε. Το ένστικτο των μαθητών πάντοτε του έφτιαχνε τη μέρα.

Διέτρεξε την αίθουσα με τα μάτια και είδε σε διάφορα πρόσωπα εκφράσεις δυσπιστίας, σύγχυσης και περιέργειας. Ορισμένοι δόκιμοι φαίνεται ότι έκαναν εξάσκηση στο ανέκφραστο βλέμμα του αστυνομικού. Περίμενε να ακουστούν αντιρρήσεις.

Η πρώτη προήλθε από έναν αδύνατο νεαρό με μικροσκοπικά μάτια και ξινοσιμένο στόμα. «Οπότε, ποιος απ' τους δύο έλεγε ψέματα;»

«Και οι δύο μάρτυρες πέρασαν οικειοθελώς από τεστ πολυγράφου και ο ειδικός που τους εξέτασε συμπέρανε ότι και οι δυο τους έλεγαν την αλήθεια».

«Αυτό είναι αδύνατον. Υπάρχουν εξόφθαλμες αντιφάσεις – ποιος είχε το όπλο, ποιος ήταν μόνος, ποιος ήταν μαζί με παρέα, το χρώμα του δέρματος, ποιος προκάλεσε τον άλλον, τα πάντα. Δεν γίνεται και οι δυο να έχουν δίκιο».

«Σωστό», είπε ο Γκάρνεϊ με μελίχιο τρόπο.

«Μα εσείς είπατε...»

«Είπα πως και οι δυο έλεγαν την αλήθεια, όχι ότι είχαν και οι δυο δίκιο».

«Και τι διάλολο σημαίνει αυτό;» Ο λεπτός νεαρός μιλούσε με έναν οργισμένο τόνο, ο οποίος δεν ταίριαζε καθόλου με την απλή αμφισβήτηση ενός ισχυρισμού· το ύφος αυτό δεν προμήνυε μια καλή καριέρα στο Σώμα. Ο Γκάρνεϊ δεν ήθελε να αποπροσανατολίσει το μάθημα αντιμετωπίζοντας εκείνη τη στιγμή το συγκεκριμένο ζήτημα.

Αλευθύνθηκε σε ολόκληρη την τάξη. «Θα σας δώσω μερικές ακόμα πληροφορίες. Έπειτα, ίσως κάποιος από εσάς να μου πει τι σημαίνουν. Συνολικά, έξι μάρτυρες εξετάστηκαν σχετικά με το συγκεκριμένο περιστατικό και έδωσαν ενυπόγραφες καταθέσεις. Σύμφωνα με τις καταθέσεις αυτές, ο ένας εμπλεκόμενος είχε όπλο, ο άλλος είχε το όπλο, και οι δύο είχαν όπλο. Το άτομο που δέχτηκε τον πυροβολισμό ήταν ένας Αφροαμερικανός γύρω στα είκοσι ή ένας πιο ανοιχτόχρωμος Ισπανόφωνος έφηβος. Ήταν γεροδεμένος, ήταν λεπτός, είχε μέτριο ανάστημα, ήταν κοντός. Ο άλλος εμπλεκόμενος φορούσε ένα μαύρο δερμάτινο μπουφάν, ένα σκούρο πουκάμισο δίχως μπουφάν, ένα καφέ αντιανεμικό. Η λεκτική αντιπαράθεση πριν από τον πυροβολισμό κράτησε πέντε δευτερόλεπτα, τριάντα δευτερόλεπτα, περισσότερο από ένα λεπτό. Λογόφεραν ή δεν μίλησαν καθόλου». Έκανε μια σύντομη παύση. «Τι συμπέρασμα βγάζετε;»

«Πολό», μουρμούρισε ο δόκιμος με την επαρχιώτικη φάτσα. «Φαίνεται πως οι μάρτυρες τα είχαν πει λιγάκι».

Ο Γκάρνεϊ ανασήκωσε τους ώμους. «Σύμφωνα με τον αξιωματικό που πήρε τις καταθέσεις, και οι έξι μάρτυρες ήταν νηφάλιοι και αξιόπιστοι».

«Ναι, αλλά... κάποιος πυροβολήθηκε, άρα κάποιος είχε όπλο. Λοιπόν, ποιος το είχε;»

Ο Γκάρνεϊ χαμογέλασε. «Σωστή σκέψη, λάθος ερώτηση».

Αυτή η φράση προκάλεσε μια σαστισμένη σιωπή, την οποία έσπασε ένας μεγάλος μποντιμπλντεράς με ξυρισμένο κεφάλι από την τελευταία σειρά. «Δηλαδή, το ερώτημα ποιος είχε το όπλο είναι λανθασμένο;»

«Ακριβώς».

Ο μποντιμπλντεράς δόκιμος μισόκλεισε τα μάτια σκεπτόμενος, προτού απαντήσει. «Επειδή και οι δυο τους είχαν όπλα;»

«Ή;...» τον βοήθησε ο Γκάρνεϊ.

«Κανείς τους δεν είχε όπλο;»

«Και, αν αυτό ισχύει, τότε;...»

Η σιωπή αυτή τη φορά διακόπηκε από μια φωνή στη μέση της αίθουσας. «Κάποιος άλλος πυροβόλησε!»

«Αυτό ακριβώς επιβεβαιώθηκε από τον μόνο αντικειμενικό μάρτυρα», είπε ο Γκάρνεϊ.

Η τελευταία φράση έκανε ορισμένους να παραξενευτούν.

Περίμενε να δει αν θα το έπιανε κανείς.

Η δόκιμη στην πρώτη σειρά που του είχε ζητήσει να ξαναδιαβάσει τις καταθέσεις ήταν η πρώτη που μίλησε. «Αυτός ο “μόνος αντικειμενικός μάρτυρας” μήπως ήταν η κάμερα ασφαλείας;»

Ο Γκάρνεϊ κατένευσε. «Το βίντεο κατέδειξε τη θέση του θύματος τη στιγμή που δέχτηκε τον πυροβολισμό. Κατά την αυτοψία έγινε αναπαράσταση της τροχιάς της σφαίρας, η οποία υπέδειξε την πιθανή θέση του σκοπευτή, σύμφωνα με το τραύμα εισόδου στο σώμα του θύματος. Η πορεία της σφαίρας, όταν μελετήθηκε στο βίντεο, φανέρωσε έναν νεαρό ανάμεσα στο πλήθος να βγάζει ένα μικρό αντικείμενο από την τσέπη του σε σχήμα πιστολιού και να το στρέφει προς το θύμα. Αμέσως μετά τον πυροβολισμό, έχωσε το

αντικείμενο στην τσέπη του και προχώρησε σβέλτα προς την έξοδο της αποβάθρας, όπου—»

Ο θυμωμένος δόκιμος τον διέκοψε. «Δηλαδή, μας λέτε ότι κανένας από τους μάρτυρες δεν άκουσε από πού προήλθε ο πυροβολισμός;»

«Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα του μυαλού μας, η ικανότητά του να δημιουργεί συνδέσεις αυτοστιγμεί, μπορεί να αποδειχθεί το μεγαλύτερο μειονέκτημά του. Όλοι οι μάρτυρες πίστευαν ότι είδαν ένα όπλο στα χέρια ενός τουλάχιστον από τους εμπλεκόμενους στην αντιπαράθεση. Μερικές στιγμές αργότερα, άκουσαν έναν πυροβολισμό. Όλοι τους συνέδεσαν τον ήχο με την εικόνα. Το μυαλό τους παρέβλεψε το στοιχείο της κατεύθυνσης που τους πρόσφερε η ακοή τους, για χάρη της οπτικής λογικής: βλέπεις κάτι που πιστεύεις ότι είναι όπλο, ακούς έναν πυροβολισμό, το μυαλό σου αυτόματα τα συνδέει. Και το μυαλό σου σχεδόν πάντα έχει δίκιο».

Ο μποντιμπιλντεράς συνοφρυώθηκε. «Μα είπατε πως κανείς από τους δυο δεν είχε όπλο. Οπότε... οι μάρτυρες που ισχυρίστηκαν ότι είδαν ένα όπλο... τι είδαν;»

«Ένα κινητό».

Αυτό προκάλεσε ακόμα μία παρατεταμένη σιωπή. Δίχως αμφιβολία, οι περισσότεροι ανακαλούσαν στο μυαλό τους τραγικές ειδήσεις όπου εμπλέκονταν στρεσαρισμένοι αστυνομικοί, οι οποίοι είχαν κάνει ακριβώς το ίδιο λάθος.

Ο επαρχιώτης δόκιμος έδειχνε σοκαρισμένος. «Δηλαδή, οι μάρτυρες έκαναν λάθος στα πάντα;»

«Συμβαίνει», είπε ο Γκάρνεϊ.

Ένας δόκιμος ακριβώς μπροστά του σήκωσε το χέρι. «Και ποιο είναι το συμπέρασμα απ' αυτή την ιστορία; Εμένα μου φαίνεται ότι δεν αξίζει καν τον κόπο να παίρνουμε καταθέσεις από μάρτυρες».

«Οι καταθέσεις μπορούν να αποδειχθούν χρήσιμες», είπε ο Γκάρνεϊ. «Και το συμπέρασμα είναι ότι πρέπει να είστε προσεκτικοί. Να κρατάτε το μυαλό σας ανοιχτό. Να θυμάστε πως οι μάρτυρες μπορεί να είναι πολύ αξιόπιστοι, αλλά και πολύ ανακριβείς. Και το πρόβλημα φτάνει μέχρι και στις αίθουσες των δικαστηρίων. Οι καταθέσεις των μαρτύρων είναι το λιγότερο αξιόπιστο πειστήριο αλλά και το πιο πειστικό. Και αυτό δεν συμβαίνει επειδή όλοι λένε ψέματα. Είναι γεγονός ότι συχνά οι άνθρωποι βλέπουν πράγματα που δεν υπάρχουν».

Ο θυμωμένος δόκιμος παρενέβη. «Ναι, αν είναι για δέσιμο. Ηλίθιοι που δεν δίνουν προσοχή. Πιστέψτε με, εγώ, όταν κοιτάζω κάτι, ξέρω ακριβώς τι βλέπω».

«Χαίρομαι που το ακούω», είπε ο Γκάρνεϊ με ένα ευχάριστο χαμόγελο. «Αυτή είναι η τέλεια εισαγωγή για δυο κλιπάκια κινουμένων σχεδίων που, πιστεύω, θα απολαύσετε». Άνοιξε το λάπτοπ πάνω στο πόντιουμ κι άναψε τον προτζέκτορα.

«Στο πρώτο κλιπάκι, διάρκειας δέκα δευτερολέπτων, θα δείτε μια μεγάλη μπλε μπάλα να αναπηδά στην οθόνη. Πάνω στην μπάλα υπάρχουν κάποιοι αριθμοί. Στο δεύτερο κλιπάκι θα δείτε μια μεγάλη πράσινη μπάλα, και αυτή με αριθμούς πάνω. Πέραν των αριθμών, οι μπάλες μπορεί να διαφέρουν στο μέγεθος, στην υφή της επιφάνειάς τους και στον τρόπο με τον οποίο αναπηδούν. Παρατηρήστε τες με προσοχή και δείτε πόσες διαφορές μπορείτε να εντοπίσετε».

Ο Γκάρνεϊ πάτησε ένα κουμπί στο λάπτοπ και κάτι που έμοιαζε με μεγάλη μπάλα θαλάσσης άρχισε να αναπηδά αργά στην οθόνη πίσω του.

«Τώρα, η πράσινη μπάλα», είπε ο Γκάρνεϊ πατώντας ξανά ένα κουμπί.

Αφού η μπάλα διέσχισε την οθόνη, έσβησε τον προτζέκτορα.

«Ωραία. Τώρα πείτε μου τις διαφορές που εντοπίσατε. Θέλω να σας ακούσω όλους, αλλά πρώτα εσένα», είπε ο Γκάρνεϊ γυρνώντας προς τον προκλητικό δόκιμο.

Υπήρχε μια πρωτόγνωρη αβεβαιότητα στα μάτια του. «Κάποιοι από τους αριθμούς στις μπάλες ίσως διαφέρουν».

Ο Γκάρνεϊ έγνεψε ενθαρρυντικά. «Κάτι άλλο;»

«Η πράσινη ανατηδούσε λίγο πιο γρήγορα από την μπλε».

«Τι άλλο;»

Ο θυμωμένος δόκιμος απάντησε ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Λοιπόν», συνέχισε ο Γκάρνεϊ, «έχουμε διαφορετικούς αριθμούς και διαφορετική ταχύτητα αναπήδησης. Κάποια άλλη διαφορά ανάμεσα στις μπάλες;»

«Τα χρώματα, προφανώς».

Ο Γκάρνεϊ έκανε έπειτα την ίδια ερώτηση στους άλλους δόκιμους και τους άκουσε να περιγράφουν τις διαφορές στην ταχύτητα, στο μέγεθος, στην υφή των επιφανειών και στους αριθμούς.

Περίμενε ώσπου να ακουστούν οι γνώμες όλων.

«Θα πρέπει στο σημείο αυτό να σας ζητήσω συγγνώμη. Σας παρέσυρα, όπως ακριβώς παρασύρθηκα κι εγώ την πρώτη φορά που μου έδειξαν το κινούμενο σχέδιο με την μπάλα που ανατηδά».

Έκανε άλλη μια παύση. «Κατάλαβε κανείς τι είπα μόλις;»

Αρχικά, κανείς δεν απάντησε. Ύστερα, τα μάτια του μποντιμπλντερά άνοιξαν διάπλατα. «Είπατε *κινούμενο σχέδιο* αυτή τη φορά. Όχι *κινούμενα σχέδια*».

«Σωστά».

Για να απαντήσει στα σαστισμένα πρόσωπα μέσα στην αίθουσα, συνέχισε. «Υπήρχε μονάχα μια μπάλα που αναπηδούσε. Σας έδειξα το ίδιο κινούμενο σχέδιο δύο φορές».

Ο πικρόχολος δόκιμος είπε: «Ναι, αλλά προφανώς πειράξατε το χρώμα της μπάλας, ώστε να μοιάζει μπλε την πρώτη φορά και πράσινη τη δεύτερη. Οπότε αυτό δεν αποδεικνύει τίποτε άλλο εκτός από το γεγονός ότι είπατε ψέματα».

Στην αίθουσα έπεσε σιωπή. Ο Γκάρνεϊ χαμογέλασε. «Πείραξα το μυαλό σας, όχι το χρώμα. Το χρώμα της μπάλας βρίσκεται ακριβώς ανάμεσα στο μπλε και στο πράσινο στο χρωματικό φάσμα. Εξαιτίας αυτού που σας είπα στην αρχή, περιμένατε πως η πρώτη μπάλα θα είναι μπλε και η δεύτερη πράσινη. Και, επειδή το περιμένατε, την είδατε πιο μπλε απ' όσο ήταν την πρώτη φορά και πιο πράσινη τη δεύτερη. Αν σας κάναμε τεστ πολυγράφου για τα δύο χρώματα που είδατε, θα το περνούσατε. Θα λέγατε την αλήθεια, *όπως την είδατε*. Αυτό θέλω να θυμάστε. Οι μάρτυρες μπορεί να σας λένε την αλήθεια για αυτό που είδαν, μα η αλήθεια αυτή είναι πιθανό να υπάρχει μόνο μέσα στο μυαλό τους. Και το τεστ πολυγράφου εκτιμά την *ειλικρίνεια* κάποιου σε σχέση με την ανάμνησή του, όχι την *ακρίβεια* αυτής».

«Επομένως, τι είδους πειστήρια μπορούμε να εμπιστευόμαστε;» ρώτησε μια βραχνή φωνή από το βάθος της αίθουσας.

«Το DNA. Τα δακτυλικά αποτυπώματα. Τις κινήσεις των πιστωτικών καρτών και τα αρχεία των τραπεζών. Τα τηλεφωνικά αρχεία, ειδικά εκείνα που εμπεριέχουν δεδομένα GPS. Τα μέιλ, τα γραπτά μηνύματα και οι αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μπορούν να αποδειχθούν ιδιαίτερος χρήσιμα για να εξακριβωθούν τα κίνητρα, οι σχέσεις και η ψυχική κατάσταση».

«Και τα βίντεο από κάμερες ασφαλείας;» ρώτησε κάποιος.

«Βεβαίως», είπε ο Γκάρνελι. «Για να πω την αλήθεια, χίλιες φορές προτιμώ ένα βίντεο υψηλής ευκρίνειας από μια ντουζίνα καταθέσεις αυτοπτών μαρτύρων. Οι κάμερες είναι ουσιαστικά αμερόληπτα οπτικά νεύρα. Δεν έχουν προκαταλήψεις ούτε φαντασία ούτε καμιά όρεξη να γεμίσουν τα κενά. Σε αντίθεση με τους ανθρώπους, βλέπουν μονάχα αυτό που συμβαίνει. Όμως, να προσέχετε όταν βλέπετε τέτοια βίντεο».

«Τι να προσέχουμε;» ρώτησε κάποιος άλλος.

«Να προσέχετε μην τυχόν το μυαλό σας διαστρεβλώσει αυτά που η κάμερα είδε σωστά».